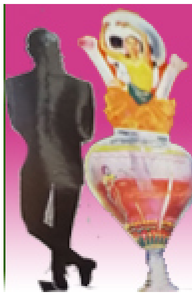

గణగణ మోగిన గంట

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

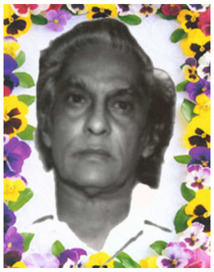

(గత సంచిక తరువాయి)

11

"ఇక్కడ ఉన్నాను" చీకట్లోంచి అన్నాడు రహస్యంగా. ఆ మాటలు వినిపించినవైపు నడిచిందామె. దగ్గరికి చేరుకోగానే అతని ఆకారాన్ని చూసి గుర్తుపట్టి "ఎందుకు రామూ పిలిచావు?" అడిగిందామె.

"ఇందుకు" అంటూ అతను ఆమె నడుం చుట్టూ చేతులువేసి గట్టిగా కావిలించుకున్నాడు. ఆమె అతని మెడ చుట్టూ చెయ్యివేసి, అతని మొహం దగ్గరికి లాక్కుని "ప్రమాదం! ఏ క్షణాన ఎవరు నిద్రలేస్తారో చెప్పలేము" అన్నది.

వెచ్చని ఆమె ఊపిరి అతనికి చెంపకి తగిలింది. ఆమె తల వెంట్రుకలు అతని మెడకి రాసుకున్నాయి. ఊపిరి వదలకుండా గబగబా ఆమె మొహమంతా ముద్దులతో నింపేశాడు. "నాకిలా రాత్రిళ్ళు రావడం భయంగా ఉంది" అన్నదామె.

"దెయ్యమా?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"అవును."

"దెయ్యానికి థాంక్స్ చెప్పాలి. ఈ చీకట్లో ఎవరయినా వస్తారనే భయం లేదు మనకి" అన్నాడు అతను నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ నేలమీద కూర్చున్నారు. అరగంట తర్వాత ఆమె లేచింది. "ఇక వెళ్తాను. ఆయన నిద్రలేస్తే?" అన్నది.

అతనూ లేచి నిలుచున్నాడు. "మళ్ళీ రేపు" అన్నాడు ఆమె చెంప నిమురుతూ.

"ఏమో? ప్రయత్నిస్తాను" అన్నది ఆమె.

"నువ్వు గదిలోకి వెళ్ళేంతవరకూ నేనిక్కడే నిలుచుని చూస్తుంటాను" అన్నాడు అతను.

ఆమె విడవలేక విడవలేక అతన్ని విడిచిపెట్టి చీకట్లోకి నడిచి వెళ్ళి నిమిషంలో తిరిగి వచ్చింది.

"ఏం వచ్చేశావు?" అడిగాడు అతను.

"తలుపు వేసేసి ఉంది."

"అంటే?"

"లోపల గడియపెట్టి ఉంది" అన్నది ఆమె.

"నీ మొగుడు లేచి తలుపు లోపల గడియపెట్టాడంటావా?" అడిగాడు కాస్త కంగారుగా అతను.

"అయ్యుండాలి. ఇంకెవరు లోపల గడియవేస్తారు?" అన్నది ఆమె.

"నీ మొగుడు నిద్రలేచి నువ్వు గదిలో లేకపోవడం గమనించి వుంటే నువ్వు ఏమయ్యావని ఆలోచించడూ! పోనీ ఏ నీళ్ళ గదిలోకో వెళ్ళావని అనుకున్నా నువ్వు వచ్చేంతవరకూ కాచుకుంటాడు కాని లోపల గడియపెట్టి పడుకుంటాడా?" అన్నాడు అతను.

"అయితే ఎవరు గడియ పెట్టారంటావు?" భయంతో అడిగిందామె.

"గడియ ఎవరు పెట్టినా యిప్పుడు ఏం చెయ్యాలి అనేది సమస్య. ఉండు ఆలోచిస్తాను" అన్నాడు అతను.

ఆమె ఓపిగ్గా కాచుకున్నది. చివరికి అతను నిట్టూర్చి "దెయ్యం మీద తోసెయ్యి" అన్నాడు.

"అంటే?" అడిగింది ఆమె.

"పక్కమీద పడుకున్న చిట్టిని తీసుకుని వెళ్ళి దెయ్యం పూజా మందిరం దగ్గర పడుకోబెట్టిందా లేదా? అలాగే దెయ్యం నిన్ను తీసుకెళ్ళి యింకెక్కడో పడుకోబెట్టినట్లు నటించు."

"అమ్మబాబో నేను వెళ్ళి ఎక్కడ పడుకోను?" అడిగింది ఆమె.

"భోజనాల సావిట్లో సుబ్బమ్మ, అవతల వసారాలో లచ్చి, వీరయ్య పడుకున్నారు. నువ్వు వెళ్ళి సుబ్బమ్మ పక్కన పడుకో. తెల్లారే నిద్రలేచి సుబ్బమ్మ ఆశ్చర్యపోతుంది. అక్కడికి ఎలా వచ్చిందీ నీకేం తెలియదని చెప్పు" అన్నాడు అతను.

ఆమె తల వూపి "తోడురా అంతవరకూ" అన్నది.

ఇద్దరూ భోజనాల సావిడివైపు నడిచారు.

సుబ్బమ్మ గొంతు విని ఇద్దరూ ఆగిపోయారు.

"లచ్చీ! లచ్చీ" పిలిచింది సుబ్బమ్మ.

"ఏమమ్మా!" అడిగింది లచ్చి వసారాలోంచి.

"మెలుకువగానే ఉన్నావుటే?" అడిగింది సుబ్బమ్మ.

"ఇప్పుడే మెలుకువ వచ్చింది" అన్నది లచ్చి.

"చప్పుళ్ళు విన్నావుటే?"

"ఆ! అందుకే మెలుకువ వచ్చింది. మీరు వంట యింట్లోకి వెళ్ళారనుకున్నాను."

"లేదే! నేను నిద్రపోతున్నాను. ఆ చప్పుళ్ళకే నేనూ నిద్రలేచాను" అన్నది సుబ్బమ్మ.

"అయితే ఆ చప్పుళ్ళు ఏమిటమ్మా?"

"అదేనే పీట లాగిన చప్పుడు, నీళ్ళు ఒలకబోసిన చప్పుడు, కంచుగ్లాసు బిందెకి తగిలి ఖంగుమన్న చప్పుడు."

"అవునమ్మా! నాకూ అలాగే వినిపించింది."

"పిల్లేమో?"

"పిల్లో, ఎలుకో అయి వుంటుంది" అన్నది లచ్చి.

"చూడొద్దుటే"

"ఎందుకమ్మా! అన్నిటి మీదా మూతలున్నాయిగా?"

"ఉన్నాయనుకో. అయినా కొంచెం ఆ తలుపు దగ్గరికి వచ్చి నిలుచో. నేను లోపలికి వెళ్ళి చూస్తాను."

"ఉండండమ్మా! వీరయ్యని లేపుతాను."

"వాణ్ణెందుకు లేపడం?"

"నాకు భయంగా ఉందమ్మా!"

లచ్చి వీరయ్యని లేపడం, సుబ్బమ్మ లాంతరు వెలిగించడం జరిగింది.

"యేం చెయ్యాలి యిప్పుడు?" అడిగింది ఆమె అతని చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని.

"ఉండు చూద్దాం" అన్నాడు అతను. వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా చీకట్లో నిలుచున్నారు.

సుబ్బమ్మ వంటింటి తలుపు గడియ తీసింది. లాంతరు లోపల పెట్టి తొంగి చూసింది.

"ఏమమ్మా! ఎలికేనా?" అడిగింది లచ్చి.

"పిల్లీలేదు, ఎలికా లేదు" అన్నది సుబ్బమ్మ.

"మరి చప్పుడు?" అడిగింది లచ్చి.

"బిందెలో నీళ్ళు అలాగే ఉన్నాయి" అన్నది సుబ్బమ్మ.

"వంట యింట్లో కాదేమోనమ్మా!" అన్నది లచ్చి.

"అంతే అయ్యుండాలి" అంటూ సుబ్బమ్మ వెనక్కి తిరిగింది. తిరుగుతూ "బాబోయ్!" అని పొలికేక పెట్టి లాంతరు కింద పడేసింది. ఆ కేకకి లచ్చి బెదిరిపోయి అరవడం ప్రారంభించింది.

"ఏంటమ్మా!" అన్నాడేగాని వీరయ్య భోజనాల సావిట్లోకి వెళ్ళలేదు. అంతకుముందెన్నడూ లోపల అడుగుపెట్టని వీరయ్య అలవాటు చొప్పున ముందుకి అడుగు వెయ్యలేకపోయాడు.

చీకట్లో దాక్కున్న ఆ యువతి గజగజ వొణికింది.

"భయపడక. అందరూ వస్తారిప్పుడు, క్షణంలో వచ్చేస్తారు. ఎవరన్నా వచ్చి లేపేంతవరకూ నువ్వు యిక్కడే నేలమీద పడుకో. ఎందుకిక్కడ పడుకున్నావని అడిగితే నీకేమీ తెలియదని చెప్పు. నేను వెళుతున్నాను" అని అతను అదృశ్యమైనాడు.

అతను అలా వెళ్ళిన వెంటనే ఎవరో పరిగెత్తుకు వస్తున్న అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది ఆమెకి. కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని నేలమీద పడుకుంది.

అతను పరిగెత్తాడు. మెట్లమీదనించి ఎవరో వస్తున్నారు. వాళ్ళకి కనిపించకూడదు. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత తన గదికి వెళ్ళవచ్చు. లేదా తనూ భోజనాల సావిడివైపు వెళ్ళవచ్చు అనుకుని చటుక్కున మేడకింద ఉన్న గూడులోపలికి వెళ్ళాడు.

చీకటిగా ఉంది. మెట్లమీద అడుగుల ధ్వని వినిపిస్తోంది. తను చప్పుడు చెయ్యకూడదు. ఆ గూడు కింద తను కాక మరెవరో ఉన్నట్లు తోచింది. ఎవరో ఊపిరి వొదిలినట్లు అనిపించింది. ఎవరో ఉన్నారని స్పష్టంగా తోచింది. చీకట్లోకి చూశాడు. అస్పష్టంగా ఓ ఆకారం కనిపించింది. అతను పిరికివాడు కాదు, అతనికి దెయ్యాల్లో నమ్మకం లేదు.

"ఎవరు?" అడిగాడు నెమ్మదిగా. చెయ్యి ముందుకి చాచాడు. అతని చేతికి ఓ చెయ్యి తగిలింది. ఒళ్ళు ఝుల్లుమన్నది. చెయ్యి వెనక్కి తీసుకున్నాడు. మరుక్షణం రెండు బలమైన చేతులు అతని గొంతు పట్టుకున్నాయి.

అరవడానికి ప్రయత్నించాడు కాని నోరు పెగలలేదు. తన్నడానికి ప్రయత్నించాడు కాని ఆ గూడు కింద ఆ కాస్త చోటులో కదిలేందుకే వీలులేదు. చేతులు వెనక్కి వంచి తన గొంతు పట్టుకున్న చేతులు విడిపించుకోవడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని ఊపిరి ఆడక, కళ్ళు తేలిపోతున్న ఆ సమయంలో చేతులకి సత్తువ ఎక్కణ్ణించి వస్తుంది. రొమ్ము బద్దలైపోతున్నట్లు, తల పగిలిపోతున్నట్లు ఉంది.

ఊపిరి ఆగిపోతోంది.

గొంతుమీది చేతులు మరింత బలంగా గొంతు పిసికేస్తున్నాయి. అతను తలవాల్చేశాడు.

12

శ్రీనివాసరావు గబగబా మెట్లు దిగాడు. వంటింటివైపు నించి ఆ కేకలు వచ్చాయని అతనికి తెలుసు. అటువైపు పరిగెత్తాడు. అంతా చీకటిగా వుంది. అయినా అతనికి ఇబ్బందిలేదు. అతను పుట్టి పెరిగిన ఇల్లు అది.

నడవాలో ప్రవేశించాడు. "కేకలు ఆపండి. వస్తున్నాను" అని అరిచాడు శ్రీనివాసరావు. లచ్చి, సుబ్బమ్మ ఆగకుండా కేకలు వేస్తూనే ఉన్నారు. చీకట్లో కాలికేదో తగిలింది. పరిగెత్తుతుండగా కాలికి ఏదో తగలడం వల్ల నిలువునా కిందపడ్డాడు శ్రీనివాసరావు. తల నేలకి కొట్టుకుని దిమ్మెక్కిపోయింది మోచేతులు గోడకి గీసుకున్నాయి. లేచి కూర్చుని తల విదిలించాడు. తన కాలికి ఏమిటా తగిలిందని చూశాడు. ఎవరో పడుకున్నారు నడవాలో. చీకట్లో అది ఎవరో గుర్తుపట్టలేకపోయాడు.

"ఎవరది?" నడవాలో పడుకున్న మనిషి అడిగింది.

"నువ్వా లక్ష్మీ ఇక్కడెందుకు పడుకున్నావు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"నేనెక్కడ పడుకున్నాను బావగారూ?" అడిగింది లక్ష్మి లేచి కూర్చుని.

"భోజనాల సావిటికి వెళ్ళే నడవాలో" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"నిజంగానా! నేను నా గదిలో పక్కమీద పడుకున్నానే" అన్నది లక్ష్మి.

"ఆ విషయం తర్వాత ఆలోచిద్దాం. వంట యింట్లో ఏదో గలాభా జరుగుతోంది. వెళ్ళాలి" అంటూ శ్రీనివాసరావు పరిగెత్తాడు.

"ఉండండి. నాకు భయమేస్తోంది. నేనూ వస్తున్నాను" అంటూ లక్ష్మి అతని వెంట వంట యింటివైపు పరిగెత్తింది.

లాంతరు కిందపడి చిమ్నీ పగిలింది కాని వత్తి కాలుతూనే ఉంది. వంట ఇంటి తలుపు దగ్గరే నేలమీద కూలబడి సుబ్బమ్మ పొలికేకలు పెడుతోంది. భోజనాల సావిడి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి లచ్చి అరుస్తోంది.

"ఏమిటి? ఎందుకు అరుస్తున్నారు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"అయ్యా! అయ్యా" అన్నది లచ్చి.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు కాస్త కోపంగా.

"సుబ్బమ్మగారు అరుస్తుంటే నేనూ అరిచాను" అన్నది లచ్చి. శ్రీనివాసరావు సుబ్బమ్మని సమీపించి, రెండు భుజాలూ పట్టుకుని కూర్చోపెట్టి "భయంలేదు. నేను ఉన్నానుగా. ఏమైంది?" అడిగాడు.

సుబ్బమ్మ కేకలు ఆపింది. గజగజ వొణుకుతోంది. వేలితో వంట ఇంటివైపు చూపించింది. శ్రీనివాసరావు లాంతరు తీసుకున్నాడు. చిమ్నీ లేని లాంతరు కదిపితే ఆరిపోతుందని జాగ్రత్తగా పట్టుకుని వంట ఇంట్లో ప్రవేశించాడు.

లాంతరు వెలుగు, అందులో చిమ్నీ లేని లాంతరు వెలుగు ఆ చీకట్లో విచిత్రమైన వెలుగు నీడలని కల్పించింది. బిందె ఆకారం గోడమీద పదింతలుగా కనబడుతోంది. సుబ్బమ్మను అంతగా భయపెట్టిందేమిటి? ఈ నీడలేనా? అనుకుంటూ వంట ఇల్లంతా కలయ చూశాడు శ్రీనివాసరావు. చివరికి తలుపు పక్కకి దృష్టి తిప్పాడు. తలుపు పక్కగా ఓ మూల ఉట్టివుంది. ఆ ఉట్టికి వేళ్ళాడకట్టి వుంది దిష్టిబొమ్మ. గడ్డితో చేసిన దిష్టిబొమ్మ అది. కళ్ళు గుండ్రంగా నల్లని రెండు కంతలు, నల్లని నోరు, నల్లని ఉండ ముక్కు, నలుపు రంగువేసిన గడ్డి జూలులా వేళ్ళాడుతోంది తలమీదనించి. కాళ్ళులేవు, మొండెం మాత్రం ఉంది.

"పెరట్లో వంగ తోటలో వున్న దిష్టిబొమ్మ కదూ ఇది?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఏమోనయ్యా!" అన్నది సుబ్బమ్మ కొంచెం తేరుకుని.

"ఇది దిష్టిబొమ్మ. వచ్చి చూడు సుబ్బమ్మా! భయంలేదు. దెయ్యం కాదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

భయపడుతూనే సుబ్బమ్మ వంట ఇంట్లోకి తొంగి చూసి "అవును. వంగ తోటలో ఉన్న దిష్టిబొమ్మే. వీరయ్య చేశాడు యీ బొమ్మ" అన్నది.

"వంట యింట్లోకి ఎలా వచ్చింది?"

సుబ్బమ్మ! నువ్వు యీ రాత్రికి ఆ వసారాలో పడుకో. లచ్చీ, వీరయ్యా నీకు తోడుంటారు" అని శ్రీనివాసరావు భోజనాల సావిడిలోంచి బైలుదేరాడు. శ్రీనివాసరావు వెనకే మిగతావాళ్ళు బయలుదేరారు.

"ఏమర్రా అందరూ ఎవరిదారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతే నేనేం కాను?" అన్నది దుర్గ.

"నువ్వూ నీ గదిలోకి వెళ్ళి నిద్రపో!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"నేనొక్కతెనా! చచ్చినా ఒంటిగా వెళ్ళను. ఆయన వచ్చేంతవరకూ తోడుండరా" అన్నది దుర్గ దీనంగా.

శ్రీనివాసరావు ఆగాడు. తతిమ్మా వాళ్ళూ ఆగిపోయారు.

"కిట్టూ! రామచంద్రరావు ఎక్కడున్నాడో చూసి పిలుచుకురా" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

క్రిష్ణమూర్తి భోజనాల సావిట్లోంచి పెరట్లోకి వెళ్ళి "రామచంద్రరావూ!" అని కేకవేశాడు. జవాబు లేదు. తిరిగి వచ్చి "అయిదు నిమిషాలు కాచుకుందాం" అన్నాడు. పది నిమిషాలయినా రామచంద్రరావు జాడలేదు.

"లక్ష్మిలా అతనూ మరెక్కడన్నా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడేమో?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"లక్ష్మి ఎక్కడ పడుకుని నిద్రపోయింది?" అడిగాడు ప్రభాకరరావు. శ్రీనివాసరావు చెప్పాడు.

"కేకలు వినపడగానే నేను పరిగెత్తుకు వచ్చాను. నా వెనకే లక్ష్మి వచ్చిందనుకున్నాను. నాకు తెలియదే యీ విషయం" అన్నాడు ప్రభాకరరావు.

"ఆడవాళ్ళు ఇంకా భయపడడం తప్ప జరిగినదాన్ని గురించి తలుచుకుని ప్రయోజనం ఏమిటి? కిట్టూ, వెంకటరత్నం మీరిద్దరూ ఇల్లంతా వెతకండి. రామచంద్రరావు ఎక్కడన్నా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడేమో" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. క్రిష్ణమూర్తి, వెంకటరత్నం లాంతరు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

"ఇన్ని అఘాయిత్యాలూ, ఘోరాలూ జరుగుతూ వుంటే మనమంతా ఇంకా యీ ఇంట్లో ఉండడం దేనికి? ఎవరి దారిన వాళ్ళం ఊళ్ళకి వెళ్ళడం వివేకమైన పనేమో?" అన్నది కమల పిల్లల్నిద్దర్నీ దగ్గరికి లాక్కుంటూ.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments